

Alemanya empeny

L’economia alemanya va bé (el darrer trimestre ha crescut a un ritme del 6%). Heus ací una notícia que és alhora bona i preocupant per a nosaltres.

És bona perquè exportem a Alemanya. De fet, les darreres dades (febrer) indiquen un augment del 23% de les exportacions catalanes a Alemanya (en relació amb el mateix mes de l’any passat), enfront d’un 13% cap a tota la UE. Evidentment, encara fóra millor si tot Europa estirés com Alemanya, cosa que no és (encara?) el cas.

Andreu
Mas-
Colell

UPF i Barcelona GSE

menor que la de la globalitat d’Espanya no és menys cert que ha estat superior a l’europea. Ara va de baixa i, per tant, per garantir que l’economia catalana rutlli, ens convé que la demanda exter-

"Les darreres dades indiquen un augment del 23% de les exportacions catalanes a Alemanya, enfront d'un 13% cap a tota la UE."

Per a la salut econòmica de Catalunya l’exportació és decisiva, tant en un futur immediat com en el més distant. I sobre això convé de remarcar que, conceptualment, *exportació* inclou allò que venem a la resta d’Espanya i també el turisme. Pel que fa a l’immediat, assenyalem que encara que la nostra dependència de la demanda interna generada per la construcció ha estat

na guanyi força. És a dir, tal com passa, ens convé vendre més a Alemanya.

Pel que fa a un futur més permanent, podríem partir de l’observació que Alemanya gaudeix d’un superàvit comercial molt important (que, més o menys, el dèficit espanyol compensa tot generant, aproximadament, un equilibri a tota la UE). Això és perquè Alemanya ha aconseguit de consolidar un sector d’ex-

portacions de contingut tecnològic alt. Hi ha hagut, per exemple, molta inversió en robòtica, de manera que la part de cost laboral que representa la confecció material dels productes és relativament petita. Tot plegat ha contribuït a una productivitat específica molt elevada. Hi ha coses que, valgui l’expressió, només saben fer els alemanys. És una qüestió més aviat semàntica si d’aquesta mena de producció encara n’hem de dir *indústria* o ja és una altra cosa. En alguns aspectes connecta més amb les maneres de fer dels artesans medievals que no amb les fàbriques de la revolució industrial. Sigui com sigui, sorgeix de la tradició industrial alemanya, i aporta lliçons a qualsevol país que comparteixi aquesta tradició. Doncs bé, nosaltres podríem anar per aquest camí. Ni tan sols necessitem competir directament amb els alemanys. En tenim prou d’exportar a Alemanya components per a les seves exportacions (o per al seu consum intern). El principi de l’avantatge comparatiu ens ensenya que a Alemanya no li sortirà a compte de produir totes les parts d’allò que exporta. Si Alemanya va bé tenim, doncs, mercat. És clar, però, que sempre serà preferible d’exportar components de *gamma alta*, és a dir, costosos i sofisticats. I és aquí on la productivitat en el sector de béns exportables importa. No la tenim prou satisfactòria, però en això no tot és dat i beneït.

D’on ens ha de venir la inquietud per l’empenta econòmica alemanya? Doncs de la macroeconomia i, en particular, de les implicacions de la política del BCE (que, no ho oblidem, és a Frankfurt). Aquesta política només pot ser una, perquè es transmet principalment a través de les taxes d’interès i, per tant, respon a una mitjana de la situació europea pel que fa a allò que és rellevant per al BCE: el perill d’inflació. En aquesta mitjana, Alemanya hi pesa molt. Si Alemanya va bé, al BCE europeu el preocupen les expectatives d’inflació a Alemanya, la qual cosa apunta cap a augments de les taxes d’interès, i això no és necessàriament bo per a països en desacceleració. És un problema, anar descoordinats. Quan anàvem davant d’Alemanya, el BCE ens estirava cap amunt més que no ens convenia. Ara que Alemanya pren força, el BCE ens frenarà mes d’allò que ens aniria bé.